

En diger investering

Studenthverdagen ved Diakonhjemmet: En aha-opplevelse om Wittgenstein eller diabetes, en eksamensnerve, en kantineflørt. Oppgaveslit og praksis og gemyttlig gruppearbeid og nattverd i kapellet. I ett eller tre eller fem eller flere studieår har de Diakonhjemmets høskolesenter som base.

Hva er det de søker, studentene?

Plusspoeng til CV'en? En treningsleir for drømmejobben? En modningsplass for et kall? Kunnskaper, livsorientering, en grobunn for vennskap, et møte med Jesus?

Uansett: De ulike skolene ved Diakonhjemmets høskolesenter forvalter en formidabel investering av tid, lærelyst, drømmer og krefter fra – på en gjennomsnittlig studiedag –

mellom 500 og 1000 studenter.

Dette nummeret av Steg handler i stor grad om dem.

Vi har ingen ambisjoner om å tegne det store bildet. Men det er rom for noen

Informasjonssjef
Asle Finnseth

glimt, både fra studiestedet her på Steinerud, og fra praksisplassen som bokstavelig talt ligger på andre siden av kloden. Og det er rom for klar tale, både om surt og søtt.

Velbekomme!

Forsidefoto: Asle Finnseth
Steg-redaksjonen

Redaktør: Informasjonssjef Asle Finnseth
Formgiver: Bryan Odgers, Odgers Speed Design
Sekretær: Elisabeth Hove
Redaksjonelle medarbeidere i dette nummer:
Hållvard Notaker, Stein Gudvangen, Vegar Valde (foto).
Trykk: hos Merkur-Trykk A/S, opplag: 10.000
Papir: RePrint
Ansvarlig redaktør: Forstander Kjell Nordstokka

et norske Diakonhjem, Pb. 23 Vindern, 0319 Oslo

Sjømannsmisjonens to nyvigslede diakoner, Jorunn Rørvik og Hans Kristian Havgar, flankerer her misjonens generalsekretær Kjell Bertel Nyland.

Diakoner, nå også i «kjerka»

Sjømannsmisjonen har for første gang i historien vigslet ansatte til diakontjeneste.

Det skjedde i august i år. Da ble Jorunn Marie Rørvik og Hans Kristian Havgar vigslet til diakontjeneste i Den norske Sjømannsmisjon/Norsk kirke i utlandet. Blant andre studierektor Anders Bergem fra Den teologiske høskolen ved Diakonhjemmets høskolesenter deltok i høytideligheten, som fant sted i Tvedestrand. Begge de nye diakonene er utdannet ved Diakonhjemmet.

Sjømannsmisjonen har riktignok alltid hatt en diakonal profil: Man har betjent sjøfolk og andre nordmenn i utlandet eller på reisefot med kaffe, vafler, norske aviser, en kirkestue, et rom for samtale og gudstjeneste.

– Er det så egentlig nødvendig å ansette diakoner?

– Sjømannsmisjonen har lenge følt behov for å synliggjøre den diakonale kompetansen ved kirkene, forklarer Jorunn Rørvik overfor Steg.

I tre år har hun jobbet for Sjømannsmisjonen som assistent. – Mange assistenter har diakonutdannelse uten å få det som jobbtittel. Men nå har Sjømannsmisjonen fått i oppgave å være norsk kirke i utlandet, ikke bare for

sjømenn. Å ansette diakoner betyr en tilnærming til strukturen i kirken på det norske fastland. Man har større mulighet til å synliggjøre at tjenester er knyttet til bestemte personer med et bestemt ansvar.

STILLINGSINSTRUKS

– Stillingsinstruksen er tilpasset Diakoniplanen for Den norske kirke, supplerer Hans Kristian Havgar.

– Men er arbeidsoppgavene deres annerledes nå enn da dere hadde tittel «assistent»?

– Den viktigste forskjellen er at jeg har mer ansvar i forhold til mange av de diakonale tjenestene kirken driver, sier Jorunn Marie, som koordinerer besøkstjenesten og sørger for at den er praktisk tilrettelagt. I tillegg har hun ansvar for at staben får opplæring i hva diakonal tjeneste innebærer. Det menighetsbyggende arbeidet er også viktig.

– Det har vært nyttig å bruke diakon-nettverket mitt i Norge, sier hun.

Men Hans Kristian synes ikke oppgavene har blitt noe annerledes enn de var før. – I to år på Gran Canaria har jeg hele tiden jobbet med typisk diakonale oppgaver innenfor sjelesorg og sosiale områder, påpeker han overfor Steg.

Diakonene er foreløpig ansatt i et prøveprosjekt som vil vare fram til år 2000.

Av Torveig Strai Karlsson